

ת"פ (באר שבע) 43471-12-22 - מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י נ' עזאדין בן מחמד אבו סבילה (עציר) ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

י' תמוז תשפ"ד

16 יולי 2024

ת"פ 43471-12-22 מדינת ישראל נ' אבו סבילה(עציר)

ת"פ 1771-08-22 מדינת ישראל נ' אבו סבילה (עציר)

תיק חיצוני: 547788/2022

לפני כב' השופט רון סולקין

מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד גנית
אטיאס ועו"ד עדי יזרעאלי

המאשימה

נגד

עזאדין בן מחמד אבו סבילה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
מוסטפא נסאר

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירות כדלקמן:

· התפרצות למגורים לבצע עבירה בצוותא, בניגוד לסעיף 406(ב) וסעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

· גניבה בצוותא, בניגוד לסעיף 384 וסעיף 29(א) לאותו החוק;

· סיוע לגניבת רכב בצוותא, בניגוד לסעיף 413ב וסעיפים 29(א) ו- 31 לאותו החוק;

· החזקת אגרופן או סכין שלא כדין, בניגוד לסעיף 186(א) לאותו החוק.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן (ת/1) במסגרת הסדר טיעון (להלן: "תיק האב"). באותו מעמד, צירף הנאשם תיק נוסף, בו הודה בכתב האישום המקורי (ת/2) (להלן: "תיק הצירוף").

עובדות תיק האב

במועד הרלוונטי לעובדות כתב האישום, התגורר אריאל וילנר (להלן: "המתלונן") בכתובת סוכות 9 בבאר שבע (להלן: "הבית") ובשימושו רכב מסוג סיאט איביזה ל.ז. 76-311-76 (להלן: "הרכב"/"הרכב הגנוב").

בתאריך 04.12.22, בשעה 02:20 לערך, במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשם והמעורב הנוסף בפרשה - יוסף אבו זקיקה (להלן: "האחר") לבית, או אז התפרץ הנאשם לבית בכך שנכנס לבית דרך דלת הכניסה, אשר היתה סגורה אך לא נעולה, וזאת בכוונה לגנוב, בזמן שהאחר המתין בחצר הבית.

במעמד המתואר לעיל, גנב הנאשם בצוותא עם האחר מתוך הבית צרור מפתחות, אשר היה מונח על השולחן בסלון, ובו מפתחות הרכב והבית, וכן את הטלפון הנייד, מסוג גלקסי A7, השייך למתלונן, אשר היה מונח בשידה הסמוכה למיטה, בחדר השינה בו ישן אותה עת המתלונן (להלן: "הרכוש"), בכך שנטל ונשא אותו, מבלי הסכמת המתלונן, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב וזאת בכוונה לשללו שלילת קבע.

מיד בהמשך למתואר לעיל, בשעה 02:44 לערך, גנב האחר את הרכב, בכך שהאחר נכנס לרכב והניע אותו והנאשם נכנס לרכב והתיישב במושב הנוסע שלצד הנהג, אז עזבו הנאשם והאחר את המקום בנסיעה ברכב הגנוב.

בעשותו את המתואר לעיל, נשא ונטל הנאשם בצוותא עם האחר את הרכב הגנוב, מבלי הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, וזאת בכוונה לשללו שלילת קבע.

כעבור כשבועיים - אותר הרכב והוחזר לבעליו.

עובדות תיק הצירוף:

בתאריך 14.10.21, בסמוך לשעה 03:11, ברחוב שדרות טוביהו 131 בבאר שבע, החזיק הנאשם בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו, ולא הוכיח, כי החזיקה למטרה כשרה.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום בתיק האב, צורף כתב האישום המקורי בתיק הצירוף, והנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות ובעבירות שבשני כתבי האישום.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לענין העונש.

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, ראיות כדלקמן:

א. גיליון הרשעות קודמות פלילי של הנאשם (ת/3א') - לחובת הנאשם ריבוי הרשעות, אשר חלקן חוזרות ונשנות, בעבירות של ניסיון גניבה; פריצה לבנין שאינו דירה ובצוע גניבה; היזק לרכוש במזיד; ניסיון לגניבת רכב; חבלה במזיד ברכב; גניבה מרכב; ניסיון לפריצה לרכב; פירוק חלקים מרכב; קשירת קשר לעשות פשע; גניבת רכב; פריצה לרכב בכוונה לגנוב; הפרת הוראה חוקית; התנהגות פרועה במקום ציבורי; תקיפת עובד ציבור; הפרעת שוטר במילוי תפקידו; התחזות כאדם אחר במטרה להונות; החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית.

ב. גיליון הרשעות קודמות תעבורתי של הנאשם (ת/3ב') - לחובת הנאשם הרשעות חוזרות ונשנות בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא); נהיגה בזמן פסילה (פסילת בית משפט); נהיגה בכיוון ההפוך בכביש חד סטרי; נהיגה ברכב לא תקין שהוחלט לאסור את השימוש בו; נהיגה במהירות מופרזת.

ג. גזר דין ת"פ 56495-09-16 ו- 20509-04-17, מיום 04.02.21, להוכחת מאסר מותנה (ת/4) - הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של פריצה לרכב; גניבה מרכב; חבלה במזיד ברכב. בנוסף, צירף תיק, במסגרת ההסדר, שענינו סיוע לפריצה לרכב, חבלה במזיד ברכב והפרת הוראה חוקית. במסגרת ההסדר, נגזרו על הנאשם 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, אם יעבור עבירה בניגוד לפרק י"א, סימן ה' בחוק העונשין, וכן פיצוי לכל אחד מהניזוקים, בסך 500 ₪.

ד. גזר הדין בענינו של המעורב הנוסף בעבירות נושא תיק האב - ת"פ 51479-12-22, מיום 06.06.23 (ת/5) - השותף, יוסף אבו זקיקה, הורשע בעבירות של הסגת גבול, גניבה וגניבת רכב. בין הצדדים נערך הסדר טיעון, אשר נעוץ היה בקושי ראיתי, וכלל הסכמה לענין העונש, במסגרתה נדון אותו מעורב ל-15 חודשי מאסר בפועל; מאסרים מותנים; קנס בסך 2,000 ₪; פיצוי בסך 2,000 ₪; פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך חצי שנה.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (ת/6) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה לפגיעה בערכים המוגנים של זכות האדם להגנה על קניינו ושמירה על בטחונו, פרטיותו, ורכושו.

התביעה טענה, כי מעבר לפגיעה בשגרת החיים ולעוגמת הנפש הנגרמים מעבירות רכוש, בעבירות של התפרצות לבית מגורים קיים סיכון להידרדרות האירוע לכדי אלימות של ממש.

אשר לעבירה שענינה סיוע לגניבת רכב, טענה התביעה, כי רכבו של אדם הוא כביתו וזכאי לאותה הגנה.

התביעה טענה, כי חברה מתוקנת לא יכולה להשלים עם מצב שבו רכוש אזרחיה הופך הפקר או מצב בו רכב שהושאר ברשות הרבים, לא ימצא כיוון שנגנב.

התביעה טענה לפגיעה משמעותית בערכים המוגנים, שעה שחבר הנאשם לאדם אחר, תוך תכנון מראש של המעשים וחלוקה לתפקידים, כאשר הנאשם התפרץ לתוך הבית בעוד האחר ממתין לו בחצר; הנאשם הוא זה שהסתובב בבית וחיפש רכוש לגנוב; הנאשם הוא זה שגנב את הטלפון הנייד ואת מפתחות הרכב, ולאחר מכן מסר אותן לאחר, אשר גנב את הרכב בסיועו של הנאשם, כאשר הנאשם יושב לצדו ברכב.

התביעה טענה, כי הנאשם גנב רכוש בשווי רב.

התביעה הדגישה פוטנציאל הנזק, עת התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן, בעודו ישן בביתו, וגנב את הטלפון הנייד שהיה מונח על השידה, הסמוכה למיטת המתלונן.

התביעה טענה, כי הגם שהורשע הנאשם בסיוע לגניבת רכב, הרי שיש לו חלק משמעותי בשרשרת גניבת הרכב, כאשר הוא זה שהתפרץ לבית המתלונן וגנב את מפתחות הרכב, לכן הוא זה שאפשר את גניבת הרכב, וללא מעשיו של הנאשם, לא היה בידי האחר לגנוב את הרכב.

התביעה הפנתה לגזר הדין בענינו של האחר וטענה, כי ההסדר היה כולל הסכמה עונשית, על רקע קושי ראייתי ממשי, לכן לא ניתן ללמוד ממנו לגבי העונש ההולם בענין הנאשם.

התביעה עתרה למתחמי ענישה כדלקמן:

· ביחס לתיק האב - מתחם ענישה הנע בין 24 ועד 48 חודשי מאסר בפועל;

· ביחס לתיק הצירוף - מתחם ענישה הנע בין 3 ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

התביעה ביקשה לקחת בחשבון את הרשעותיו הקודמות של הנאשם, בעבירות רכוש, לרבות כלפי כלי רכב ובתים; עבירות סמים; עבירות כלפי נציגי אכיפת החוק; הפרת הוראה חוקית ועוד.

התביעה ביקשה לקחת בחשבון את הרשעותיו של הנאשם בעבירות תעבורה, אשר רובן הינן בגין נהיגה ללא רישיון (מעולם לא הוציא) ונהיגה בזמן פסילה (פסילת בית משפט).

התביעה טענה, כי בעבירות מסוג זה, נסוגות אחר נסיבותיו האישיות של הנאשם מפני האינטרס הציבורי ויש להטיל עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

התביעה עתרה לגזור עונשו של הנאשם בשליש העליון של כל אחד ממתחמי הענישה, במצטבר זה לזה.

התביעה עתרה להפעיל את המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר שיוטל.

התביעה עתרה להשית על הנאשם פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי, לאור הסיוע שלו לגניבת הרכב.

התביעה עתרה להשית על הנאשם עיצומים כספיים משמעותיים, בדמות קנס ופיצוי.

התביעה ביקשה, כי העונש שיוטל בתיק זה יהיה במצטבר לעונש מאסר אחר אותו מרצה הנאשם וכי ימי מאסרו בתיק האחר לא ינוכו מהעונש שיוטל.

ההגנה טענה, כי הנאשם והאחר היו מכורים לסמים וכיום הנאשם "נקי" מסמים.

ההגנה טענה, כי הנאשם היה במסגרת טיפולית סגורה, לאחר שעבר הליך שיקומי של מספר חודשים והוא נפלט מהמסגרת לאור "ויכוח" בינו לבין אדם אחר.

ההגנה הפנתה לגזר דינו של האחר, עליו נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון נהיגה על תנאי

בלבד, כאשר האחר הוא זה שנהג ברכב הגנוב.

ההגנה טענה, כי בהתאם לעיקרון אחידות הענישה, יש לגזור עונש דומה גם על הנאשם.

ההגנה עתרה למתחם ענישה הנע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר בפועל ולמקם עונשו בחלק האמצעי של המתחם, כך שיושטו עליו 15 חודשי מאסר בפועל.

ההגנה טענה, כי אין מקום לקבוע מתחם ענישה נפרד לתיק הציורף.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא לא נהג ברכב והוא מבקש שלא להשית עליו פסילת רישיון נהיגה. הנאשם ביקש להתחשב בו בעונש שיוטל כיוון שרוצה לסיים את מאסרו ולצאת לדרך, יש לו ילד כבן שנתיים שאינו חי איתו.

דיון והכרעה

העבירות שעבר הנאשם אינן קלות.

אשר לתיק האב, עבירות נגד הרכוש הפכו למכת מדינה של ממש ומחיר הנזקים, מתגלגל לפתחו של הציבור, הן בפגיעה כלכלית והן בפגיעה הנפשית ובתחושת הביטחון וההגנה של האזרח.

לרוב, בעבירות רכוש מסוג זה, לא ניתן כלל לאתר את העבריין, והקרבת נותר ללא מזור לנזק שנגרם לרכושו ולנפשו.

עבירות שכאלה, בעלות פוטנציאל להסלים לאירוע אלימות ואף קיפוח חיים.

לא אחת נקבע, כי על בית המשפט להרתיע היחיד והרבים, כך שעבירות אלו יהפכו לבלתי כדאיות, ובכך למגר התופעה.

ראו רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל

החדירה לפרטיותם. [ההדגשה אינה במקור].

כן, ראו, רע"פ 398/14 טל ערג' נ' מדינת ישראל, (16/03/14), שם נאמר:

מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים.

(ההדגשה אינה במקור).

ראו החלטה בתיק בש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים), שם נאמר:

נקל לשוות בנפשנו את תחושתנו הקשה, את אבדן הביטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד למאבק באלה ...

עוד ראו בש"פ 45/10 מסראוה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהם... אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה... העבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן מתוחכמות הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור...

בשנים האחרונות התקבעה תחושה, לפיה עבירות נגד הרכוש הן קלות ערך, לא תשמשנה כעילה למעצר, ואף הענישה בגינן - לא תהיה מרתיעה.

במקרה דנן, מדובר בהתפרצות לבית מגורים, כאשר נפגע העבירה נוכח בביתו, ישן.

בפרשת משפטים קובעת התורה את דינו של הגנב (שמות כ"ב א' - ב'):

אם במחמתרת ימצא הגנב והכה ומת - אין לו דמים: אם זרחה השמש עליו, דמים לו, שלם ישלם; אם-אין לו, ונמכר בגנבתו:

פרשן התורה רבי שלמה יצחקי - רש"י (1040 - 1135) מבאר:

אם במחמתרת - כשהיה חותר את הבית. אין לו דמים - אין זו רציחה; הרי הוא כמת מעקרו. כאן למדתך תורה: אם בא להרגך - השכם להרגו. וזה להרגך בא, שהרי יודע הוא שאין אדם מעמיד עצמו ורואה שנוטלין ממנו בפניו ושותק; לפיכך על מנת כן בא, שאם יעמד בעל הממון כנגדו - יהרגנו (סנהדרין ע"ב ע"א).

אם זרחה השמש עליו - אין זה אלא כמין משל: אם ברור לך הדבר שיש לו שלום עמך, כשמש הזה שהוא שלום בעולם, כך פשוט לך שאינו בא להרג אפלו יעמד בעל הממון כנגדו; כגון אב החותר לגנב ממון הבן, בידוע שרמי האב על הבן ואינו בא על עסקי נפשות (סנהדרין ע"ב ע"א).

דמים לו - כחי הוא חשוב, ורציחה היא אם יהרגנו בעל הבית.

שלם ישלם - הגנב, ממון שגנב, ואינו חיב מיתה.

[ההדגשה אינה במקור]

ואילו נכדו ותלמידו, רבי שמואל בן מאיר - רשב"ם (1080 - 1160) מוסיף:

"אם במחמתרת" - ובלילה, או להרוג או ליהרג בא...

"אם זרחה השמש" - שהיה גונב ביום.

[ההדגשה אינה במקור]

כלומר, התורה מבחינה בין גנב הבא "במחמתרת", כשהא "חותר את הבית", כלומר מתפרץ באין רואים - שאז דינו מוות, ואף בעל הבית רשאי להרגו נפש, כשלא יהיה חשוף לנקמה, לבין גנב שעליו "זרחת השמש", כלומר - הוא אינו מסכן את חייהם של בני הבית, ואז מסתפקת התורה בחיובו בפיצוי הכפול

מעריך הרכוש בו שלח את ידו (ובמקרים מסוימים, פי ארבעה או פי חמישה).

מעל שלושת אלפים שנה חלפו מאז מתן תורה; קרוב לאלף שנה חלפו מאז כתבו רש"י ורשב"ם את פירושיהם לתורה; ברם, טבע האדם לא השתנה. גם היום, על פי הרוב, יעמוד אדם מול הפורץ במטרה להגן על רכושו, ובמקרה כזה - קיים פוטנציאל ממשי לפגיעה בנפש.

פוטנציאל זה מחייב נקיטת ענישה קשה ומרתיעה.

הנאשם הסתובב בביתו של המתלונן, גנב את מכשיר הטלפון הנייד שלו, אשר היה בשידה הסמוכה למיטתו, גנב את מפתחות הרכב שלו, והעבירם לידי האחר, כך שיוכל לגנוב את הרכב, ומכאן, כי הסיוע של הנאשם היה ברף מעורבות גבוה ביותר. שהרי, אלמלא הנאשם גנב את המפתחות ומסרם לאותו אחר, לא היה בידי האחר לגנוב את הרכב.

הנזק שנגרם היה ממוני, אך פוטנציאל הנזק, אילו התעורר נפגע העבירה ותפס את הנאשם בעת מעשה, היה יכול להגיע עד כדי פגיעות גופניות, בפרט, כאשר הנאשם הגיע בצוותא עם מעורב נוסף, והמתלונן היה עלול למצוא עצמו במיעוט כוחות נגד השניים.

מעבר לאמור, קיים גם פן משמעותי של פגיעה בתחושת הביטחון של האזרח שומר החוק, ופן זה מחייב גם הוא התייחסות במסגרת הענישה.

בית המשפט מחויב ליתן מענה להעדר תחושת הביטחון בציבור ולנקוט ביד קשה עם עבריינים מסוג זה, תוך גזירת עונשים מרתיעים, שיהיה בהם כדי להרתיע את הנאשם עצמו וגם אחרים, מלחדור לביתם - מבצרם של אחרים ולהתעשר על חשבון זיעת אפם.

העובדה, כי הרכב הושב לבעליו, אין בה כדי להביא להקלה עם הנאשם במקרה דנן, שכן לא נטען, כי לנאשם היה יד ורגל בסיוע לאיתור הרכב ולהשבתו לבעליו.

· עפ"ג 27076-08-15 **ראובן נ' מדינת ישראל** - המערער הורשע בעבירה של התפרצות לדירת מגורים וגניבת צמיד. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 18 חודשי מאסר, אשר כללו הפעלת מאסר מותנה, לצד ענישה נלווית. ערעורו על חומרת העונש נדחה ובית המשפט המחוזי ציין, כי מתחם הענישה הינו "סביר ומקובל".

· ת"פ 47219-08-21 **מדינת ישראל נ' בודובסקי** - נגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום אשר צורפו להליך אחד. תיק הצירוף, עניינו כניסה לבית מגורים בכוונה לבצע עבירה, כאשר הנאשם נכנס דרך חלון פתוח לבית שאינו מאוכלס. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ועד

16 חודשי מאסר.

· ת"פ 40447-02-21 **מדינת ישראל נ' ביטון** - הנאשם נכנס לבית קרקע, דרך הדלת אשר היתה פתוחה, ונטל סך בן 200 ₪ מתוך קופת צדקה. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ועד 16 חודשי מאסר.

· ת"פ 7000-09-21 **מדינת ישראל נ' פשייב** - הנאשם הורשע בעבירה של החזקת סכין, עבירה של התפרצות ועבירת גניבה. הנאשם נכנס לביתו של המתלונן דרך הדלת, אשר לא היתה נעולה, וגנב שני מכשירי טלפון נייד. לאחר מכן, גנב ממחסן הבית כלי עבודה שונים, וכאשר יצא מהבית, גנב אופניים חשמליים השייכים לשכן. כל הרכוש הגנוב - הוחזר. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 14 ועד 28 חודשי מאסר בפועל.

· ת"פ 32761-11-20 **מדינת ישראל נ' אברז'יל** - הנאשם הורשע בעבירה של כניסה לבית מגורים לבצע עבירה. הנאשם נטל סולם, טיפס לחלון הבית ונכנס פנימה. הנאשם נטל חפץ כלשהו שאינו ידוע. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 10 ועד 24 חודשי מאסר (יוער, הנאשם צירף גם תיק תעבורה, אך בגינו נקבע מתחם ענישה נפרד).

· ת"פ 5019-01-22 **מדינת ישראל נ' סלם ואח'** - הנאשמים 1 ו-2 התפרצו לבית מגורים בכך שפתחו את דלת ההזזה של הגינה, אשר היתה סגורה אך לא נעולה, וגנבו ממנו 1,500 דולר ותכשיטים. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 14 ועד 28 חודשי מאסר בפועל.

אשר לתיק הצירוף הרי אף לעבירת החזקת סכין, פוטנציאל לקטילת חיי אדם.

על כך, ראו ע"פ 1964/14 **שימשילשווילי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

נטילת סכין היא פעולה שתחילתה ברורה, אך בהמשך מובילה לאירועים שקשה לחזות ואינם נושאים טובה לאף אחד מן המעורבים באירוע. החברה בישראל, ובית המשפט בכלל זה, אינה יכולה להשלים עם תופעות אלה, ומצווה לעוקרן מן השורש.

בטרם ייקבע מתחם הענישה ההולם, יש לבחון האם כתבי האישום, בתיק האב ובתיק הצירוף, עולים לכדי אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד, או שמא מדובר באירועים שונים, המצדיקים קביעת מתחם ענישה נפרד לכל אירוע.

לשם כך, יש לבחון את הקשר ההדוק בין העבירות השונות, ולבחון האם הן עולות לכדי מסכת עבריינית אחת (ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים)).

אין לקבל טענת ההגנה, כי העבירה של החזקת סכין "נבלעת" בעבירות שבתיק האב ויש להכלילה כחלק ממתחם ענישה אחד.

העבירה שבתיק הצירוף נעברה יותר משנה טרם אירועי תיק האב וקשה למצוא קשר בין האירועים.

לאור האמור, קובע בית המשפט מתחמי ענישה כדלקמן:

· בגין תיק האב, יועמד מתחם הענישה בין 18 ועד 36 חודשי מאסר בפועל;

· בגין תיק הצירוף, יועמד מתחם הענישה בין שלושה חודשים ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך מתחמי הענישה

לחובת הנאשם, הרשעות רבות בעבירות רכוש; סמים; הפרת הוראה חוקית; ועבירות נגד גורמי אכיפת החוק.

כן, לחובתו הרשעות מרובות, חוזרות ונשנות, בעבירות תעבורה, אשר ענינן נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא), נהיגה בזמן פסילה (פסילת בית משפט) ועוד.

חרף גילו הצעיר, הספיק הנאשם לרצות מספר עונשי מאסר שאינם קצרים והוטלו עליו פסילות של רישיון הנהיגה, פעם אחר פעם, כל אלה לא היה בהם כדי להציב לו גבול מרתיע או להביאו לשנות את דפוסיו העברייניים.

הנאשם עבר את העבירות בתיק דנן, שעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה מגזר הדין ת/4, אשר גם בו - לא היה כדי להרתיעו.

המציאות מוכיחה, כי הנאשם אינו נרתע מדבר. על כן, הדרך היחידה שנותרה היא - הרחקתו מהחברה לתקופה משמעותית.

לנאשם הושתה יד במסגרת הליך המעצר והוא שולב בקהילה טיפולית, אך גם כאן - נמנע מלתפוס ביד המושטת ולאחר שהפר את המשמעת במקום (לטענת ההגנה - בעימות שהתפתח על רקע אידיאולוגי) - הופסקה השתתפותו בהליך הטיפול.

הסתבכויותיו הקודמות והמרובות של הנאשם מטות את הכף לכיוון ענישה בחלק הגבוה של מתחם הענישה בנוגע לתיק האב, ובחלק הבינוני - גבוה של המתחם בנוגע לתיק הצירוף. ברם, לאור הודאת הנאשם באשמה, תינתן לו הקלה מסוימת, במסגרתה תיערך חפיפה מסוימת בין העונשים בגין כל אחד

מהתיקים, ובנוסף - יופעל המאסר המותנה מגזר הדין ת/4, כך שחלקו ירוצה בחופף לעונש שהוטל.

עונשים צופים פני עתיד

על הנאשם יושתו עונשים צופים פני עתיד, הן מאסרים מותנים והן התחייבות להימנע מעבירה, כאשר לאור ההרשעה בתיק הצירוף, יושת גם מאסר מותנה בעבירות בנשק, חם או קר.

עיצומים כספיים

לאור המניע הכלכלי הנעוץ בעבירות שעבר הנאשם, יושת עיצום כספי מסוג קנס.

כמובן, לאור התעוזה של הנאשם להיכנס לביתו של אדם אחר, ולגנוב ממנו את מכשיר הטלפון הנייד שלו, את מפתחות הרכב שלו ואף לסייע לאחר לגנוב את רכבו, יושת פיצוי משמעותי, אשר יהיה בו כדי להכיר בנזקים הממוניים ושאינם ממוניים אשר גרם הנאשם למתלונן. נזקים אלה עומדים בעינם גם אם, לאחר כשבועיים ימים, הושב הרכב לבעליו.

פסילת רישיון נהיגה

אשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה, לאור העובדה, שנעברה עבירה של גניבת רכב, היה מקום להורות על רכיב ענישה זה.

אולם, בשל עיקרון אחידות הענישה, משלא עתרה התביעה להשתת פסילת רישיון הנהיגה בפועל בענינו של המעורב הנוסף, אשר נהג ברכב הגנוב, לא יורה בית המשפט על רכיב הפסילה בפועל בענינו של הנאשם, ויסתפק, זו הפעם, בפסילת רישיון הנהיגה על תנאי בלבד.

לאור הרשעת הנאשם בעבירת סיוע, תהיה הפסילה על תנאי לתקופה קצרה מזו שהוטלה על המעורב הנוסף.

סיכום

לאחר ששמע טענות הצדדים על פה; עיין בטיעוני התביעה בכתב; עיין בראיות לעונש; עיין בפסיקה; שמע דברו האחרון של הנאשם; גוזר על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 32 חודשי מאסר בפועל בגין תיק האב;

ב. 8 חודשי מאסר בפועל בגין תיק הצירוף, חודשיים מתוכם - בחופף והיתרה - במצטבר לעונש שהוטל בסעיף א' לעיל;

ג. הפעל 4 חודשים מאסר על תנאי מגזר הדין ת/4, כך שחציו בחופף לעונשים שהוטלו לעיל והיתרה - במצטבר;

ד. סך הכל, ירצה הנאשם 40 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בכל אחד מהתיקים שבכותרת בלבד. למען הסר ספק, לא ינוכו ימים בהם היה עציר או אסיר בגין תיקים אחרים;

ה. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ו. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ז. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שלא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, סעיים 144 או 186;

ח. קנס בסך 6,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו;

ט. פיצוי למתלונן בתיק האב, ע.ת. 2 בכתב האישום המתוקן ת/1, בסך 6,000 ₪;

י. הקנס והפיצוי ישולמו ב-12 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.08.24 ובכל 15 לחודש העוקב. לא יועבר אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מידי;

יא. פסילה מקבל ומהחזיק רשיון נהיגה לרכב מנועי בת 3 חודשים על תנאי, תקופת התנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירה לפי חוק העונשין הכרוכה בשימוש ברכב או עבירה לפי פקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961;

יב. הנאשם יצהיר על התחייבות בסך 7,500 ₪ להימנע, בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, מכל עבירה המפעילה את אחד המאסרים המותנים שהושתו על הנאשם בגזר דין זה. לא יצהיר הנאשם כאמור - ייאסר למשך 35 יום נוספים.

הודעה זכות ערעור.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"ד, 16 יולי 2024, במעמד הצדדים.